

Ед Брайънт

Акула

Войната дойде и си отиде, но се върна при него след осемнадесет години.

Фолджър трябваше да се досети още когато изчезна пасажът от дребни рибки. Трябваше, но беше прекалено зает да стабилизира клетката на десет метра дълбочина и после да отвори горната врата. Докато се измъкваше от клетката, той се наслаждаваше на мътнозелената пелена на Южния Атлантик. Фолджър докосна с език чувствителния микрофон в долния край на маската и предаде закодирано съобщение: „Запитване – Валери – Местонахождение“. Повтори го два пъти. В слушалките му нещо изпука, но отговор нямаше.

Нещо се движеше в ляво от него – масивно, сиво, по-тъмно от водата. И в следния миг Фолджър видя двете блестящи очи. Тялото ѝ изскочи от мрака и се понесе към него със скоростта на торпедо.

Грешката беше на Фолджър и за малко да му струва живота. За един кратък миг си помисли, че първо нападателят ще направи кръг около своята плячка. Но голямата бяла акула се насочи право към него, раззинала паст. Фолджър виждаше само редовете от блестящи бели зъби, нищо друго освен зъбите.

„Валери!“ – изкрещя той в микрофона, докато вдигаше пред себе си електрическата палка.

Огромната паст се отвори и затвори само за миг, после сивкавото туловище прелетя покрай него. Фолджър замахна с палката, или по-точно направи опит да замахне, но в този миг зърна шуртящата от лакътя си кръв, под която нещо се белееше. Изведнъж осъзна, че вижда собственото си кост, оголена с хирургическа точност.

Благодарение на шокът всичко изглеждаше някак далечно. Фолджър се пресегна със здравата ръка назад, напипа отвора и се насочи към клетката. Акулата кръжеше нейде наблизо.

Ужасно трудно бе да се пхне в тясната клетка, след като дясната му ръка бе извън строя. С последни сили придърпа вратата и докато включваше двигателите за изплуване, изгуби съзнание.

Името ѝ беше Мария – както на половината жени в селото. Близко десет години се грижеше за къщата на Фолджър. Чистеше, когато пожеляе, готвеше, когато ѝ дойде вдъхновението. И го обичаше – по свой собствен начин, с безмълвна, горчива и страстна любов. Но през всичките тези години, никой от двамата не заговори за това. Не бяха любовници, всяка вечер, след като приключеше с чистенето, тя се връщаше в

своята глинена колиба. Но Фолджър знаеше, че дори само веднъж да си позволи да доведе жена от селото, Мария ще ги убие и двамата.

– Търсят те хора – каза Мария.

– Кой? – Фолджър вдигна глава от изпомачканите карти.

– Не са островитяни.

От две години по тия места не се бе вясвал външен човек. Последният чужденец, който го посети бе един бразилски журналист.

– Искаш ли ги? – попита Мария.

– Има ли начин да се отърва от тях?

– Хора от правителството – Мария снижи глас.

– По дяволите – изруга Фолджър. – Колко са?

– Само двама. Искаш ли пистолета?

– Не – въздъхна Фолджър. – Доведи ги.

Мария промърмори нещо недоволно и се извърна към вратата.

– Какво?

– Едната е жена! – почти изплю отговора тя.

Валери се появи в кабинета му един късен следобед. Вече бяха разговаряли с шефа на проекта. Фолджър я посрещна на вратата, поднесе ѝ предварително пригответената напитка и побърза да изпревари, онова, което знаеше че се готви да му каже.

– Не вярвам, че го мислиш сериозно.

– Значи, вече знаеш – тя се усмихна.

– Няма да ти позволя – продължи той.

– Не говори така, сякаш ме притежаваш – усмивката ѝ изчезна.

– Не, искам да кажа, аз само... – той замълча, объркан. – По дяволите. За мен това е такава изненада.

Тя го хвана за ръката и го придърпа до себе си на кушетката.

– Мислиш ли, че аз бих застанала между теб и твоята мечта? – в гласа ѝ прозвуча молба.

– Ти си полудяла!

– Мечтаеш да станеш океанограф – продължи тя. – Защо аз да не стана акула?

Мария покани гостите да влязат с навъсено изражение.

– Побързайте – рече им свадливо тя. – Сеньор Фолджър е доста зает човек.

– Няма да останем за дълго – увери я в отговор приятен женски

глас.

В следния миг двамата посетители наведоха глави и минаха през вратата на кабинета. Жената беше висока почти два метра, мъжът – още повече. Носеха съвършено еднакви сиви на цвят гащеризони, дори усмивките им си приличаха.

– Казвам се Инга Линдфорс – представи се първа жената, като го оглеждаше с блестящите си, светли очи. – А това е брат ми, Пер – мъжът кимна.

– Изглежда добре знаете кой съм аз – отвърна Фолджър.

– Вие сте Марк Антоний Фолджър – рече Инга Линдфорс.

– Трябваше да се казвам Марк Аврелий – отвърна с кисела усмивка Фолджър. – Но баща ми изглежда не е внимавал достатъчно в час по история.

– Може да е за добро – рече Инга. – Честно казано, Марк Антоний ми харесва повече. Бил е човек на действието.

Мария ги гледаше объркана, от дъното на стаята.

– Вие сте член на Морския институт в Източен Фолкленд – обърна се към него Пер.

– Бях. От тогава измина много време.

– Обръщаме се към вас, – намеси се Инга – в качеството си на представители на Протекторат Стара Америка.

– Е? Слушам ви?

– Визитата ни има официален характер.

– Аха – ухили се Фолджър и се обърна към Мария. – Това значи, че трябва да ни оставиш сами.

Островитянката хвърли изпълнен с подозрение поглед към младата жена.

– Ще бъда в кухнята – изрече заплашително тя.

– Пътуването до тук е едно малко приключение – поде с неуверен глас Пер.

Фолджър само се почеса и не отговори.

– Марк Антоний Фолджър, – разсмя се Инга – личи си че доста отдавна сте напуснали цивилизацията.

– Така да е – отвърна Фолджър. – Но изглежда, че въпреки това, много държите да се срещнете с мен. Защо?

Защо?

Докато се катереха по стръмните скали, Валери непрестанно му

задаваше разни въпроси. Защо сезонната разлика в средната температура на Фолклендските острови е само десет градуса? По какво се различават компютрите трето поколение, от тези второ поколение? Опасно ли е космическото лъчение? Кога ще загине вселената?

Но днес, Валери започна с друга тема.

– Не мога да разбера войната – рече тя.

– Значи и ти си като мен – отвърна Фолджър. И наистина, какъв здрав разум, може да има в едно безсмислено унищожаване на една група хора от друга група хора – на земята, под водата, в космоса?

– Нищо не знам за нея – продължаваше Валери – само онова, което ни казват.

– Недей много да питаш – посъветва я Фолджър. – Чувствителни са на тази тема.

– Но защо?

– Протекторатът никога не забравя своите приятели – каза Пер.

Фолджър го погледна и избухна в смях.

– Оставете това – отвърна той. – Дори когато помагах на вашия Протекторат, дълбоко в душата си ненавиждах всякаква политика.

– Преди двадесет години това се наричаше предателство.

– Но не и сега – побърза да вметне Инга. – Когато е на мода либерализма.

– И аз така чух. Катерът понякога ни докарва стари вестници.

– Годишите на възстановяване бяха ужасно трудни. С вашия опит, щяхте да сте полезен на континента.

– Тук съм по-полезен. Хората имат нужда от мен.

– Като океанограф?

Фолджър махна с ръка към прозореца.

– За местните жители океанът е единственото препитание. Ето защо имат нужда от мен.

– С вашия талант – отвърна Пер – престоят тук е само губене на време.

– А освен това – продължи Фолджър, сякаш не го чуваше – помагам с изваждането на реликвите.

– Реликвите?

– Военна екипировка. Останки. Вижте – Фолджър вдигна от масата изсъхнало парче кожа и им го хвърли. – Свалихме го от една косатка. Миналата зима ѝ видяхме сметката с харпун, зареден с експлозив.

Проклетата твар, успя да потопи три лодки. Загубихме петима, преди да я унищожим. Прочетете на обратната страна.

Пер разгледа внимателно странния обект. На гърба беше издълбано: ЮСМФ¹-343.

– Виждате ли? – попита ги Фолджър. – Войната е още тук. Морето е пълно с оръжие. А тази косатка я помня още от времето преди войната. Работехме с нея в института.

– Често ли ги срещате?

Фолджър поклати уморено глава.

– Ще ни покажете ли селото? – попита Инга.

– Нищо особено.

– Бихме искали да се поразходим.

Фолджър протегна ръка към якето си. Инга се пресегна да му помогне.

– Не сте ли мислили за протеза? – попита го тя.

– Да. Но колкото по-дълго мисля, толкова повече свиквам без нея. Зад гърба си имам вече няколко години практика.

– През войната ли я загубихте? – попита с вежлив глас Пер.

– Разбира се, че през войната.

Когато минаваха край отворената врата на кухнята, Мария надникна от вътре и проследи русата жена с мрачен поглед.

Над селото се стелеше тих ръмеж.

– Дъждът е единственото, с което не мога да свикна тук – обясни Фолджър. – Израсъл съм в Калифорния.

– Като свършим тук, ще отидем в Сиера на ски. Казват, че от върха на планината се виждало сиянието на Лос Анджелис.

– Сигурно е красиво.

– Като северно сияние. Само че е далеч по-опасно. Особено ако не вземаш антирадиационни таблетки – Инга се усмихна. – Някои намират в гледката нещо подсъзнателно еротично.

– Защо искаш да бъдеш акула? – попита я една нощ.

Тя прокара пръсти по мъхчетата на врата му.

– Искам да убивам хората и после да ги изаяждам.

– Всички хора ли?

– Не. Само мъжете.

– Искаш ли да ти стана психоаналитик? – тя впи устни в рамото му.

1. Военноморски сили на Съединените Щати – бел. прев.

– Дявол да го вземе! – възкликна гневно Фолджър. – Има ли кръв?

Валери обърса устни с ръка.

– Такъв си пъзльо.

– Слушай, сладурано, имам нисък праг на болката – обясни Фолджър.

– Не ме наричай сладурано – рече тя. – Аз съм акула.

– Акула.

Сетне се любиха отчаяно.

– Защо не дойдете да вечеряте с нас? – попита го Инга. – На лодката имаме местни консерви.

– Ето едно нещо, което ми липсваше тук – отвърна Фолджър.

– Заповядайте, тогава.

– Като гост на Протектората?

– Като почетен гост.

Пътят свърши. Под краката им се простираше селото. Наричаха го „селото“, просто защото на острова нямаше никакви други поселища. Няколкостотин жители, сгущени в глинени колиби по дължината на залива.

– Каква пустош – възкликна Пер. – Колко души живеят тук.

– По-малко от овцете. Препитават се предимно с лов на тюлени и риба.

– Примитивно съществуване – заключи Инга.

– М-да – кимна замислено Фолджър.

– Ако можеше да станеш каквото си поискаш в морето – попита го веднъж Валери – Какво би си избрал?

Фолджър винаги се чувстваше объркан от подобни въпроси. Все не можеше да намери подходящия отговор.

– Не знам. Може би делфин?

– Загуби – тя се разсмя в мрака.

– Защо? – в гласа му се долови раздражение.

– Делфините ловуват на стадо. Нападне ли ги акула – скупчват се като овце. Те са страхливци.

– Не са. Делфините са същества с изключително висок интелект. Събират се за да си помагат взаимно.

– Страхливци! – продължаваше да се смее тя.

Недалеч от тях групичка деца се бяха събрали край изкопана в земята дупка. Пер погледна към тях, вдигна изненадано вежди и закрочи натам.

– Искам да видя какво правят – подхвърли той през рамо.

Децата бъркаха с пръчки в мътната вода. Не по-дълги от палец риби плуваха вътре, като вкопчваха миниатюрните си зъби една в друга.

– Какво е това? – попита Инга.

– Новородени акули – отвърна Фолджър. – Някой от рибарите вероятно е докарал бременна тигрова акула и е хвърлил матката на децата. Няма да изкарат дълго в локвата.

– Страхотни са! – възхити се Пер. – Толкова малки и толкова зловни.

– Обикновено първата, която напусне утробата изяжда останалите.

– Не е ли прекрасно? – попита Инга. – Един организъм, създаден да се бори.

Борбата в локвата почти бе утихнала. Повечето малки акули плуваха обърнати наопаки. Децата почакаха още малко и после заблъскаха яростно с пръчки по повърхността на водата.

– Островитяните ненавиждат акулите – рече Фолджър.

Тя изпищя на сън и се вкопчи като обезумяла в него. Фолджър едва я удържа и после започна да я гали по косата. Тялото ѝ постепенно се отпусна, конвулсиите изчезнаха.

– Нещо лошо ли сънува?

Тя кимна и се притисна към него.

– И аз ли бях там?

– Не. Не знам. Не съм сигурна.

– Какво стана?

Тя се поколеба.

– Плувах. Те – някакви непознати хора – ме измъкнаха от водата. Проснаха ме на груб бетонен под. Не ми достигаше вода, морето беше далеч... – тя преглътна мъчително. – Божичко, как бих пийнала нещо!

– Ей сега.

– Усещаш как се стичат последните капки океанска вода от мен. А после нещо започна да ме разкъсва отвътре. Ужасна, раздираща болка в гърдите...

– Ще ти донеса нещо за пиене – Фолджър я потупа по ръката.

– Но защо? – запита Пер. – Акулите не са прекалено агресивни, нали?

– Не бяха. Допреди войната. От тогава схватките стават все по-чести. Преди рибарите и акулите кръстосваха морето на лов за риба. Сега ловуват по между си.

– А вие? – попита го Инга.

– Помагам им. Познавам добре всички морски хищници. В края на краищата – това ми е работата.

Пътят направи широк завой и неусетно навлязоха в селото. На малкия пристан беше привързана блестящата алуминиева лодка на новопристигналите. От двете ѝ страни се полюшваха прогнили рибарски канута.

– Сами ли дойдохте? – попита ги Фолджър.

– Само той и аз – кимна Инга.

– Ние сме доста ефективен тандем – Пер сложи ръка на рамото ѝ.

Минаха покрай една къща с широко отворена врата. Вятърът вдигаше облаци прах на прага.

– Изоставена ли е? – попита Инга.

– Стар островен обичай – отвърна Фолджър. – Църквата тук е само едно полузабравено понятие. Свещеникът се вясва насам не повече от веднъж в годината – той посочи отворената врата. – Стопанинът на тази къща загина преди няколко дни в морето. Семейството ще държи вратата отворена една седмица, каквото и да е времето. За да може душата му да намери убежище, докато настъпи време да се отпрати на небето.

– Как е станало? – запита Пер.

– Една сутрин, докато ловял риба – отвърна Фолджър. – Другите са видели, как го напада гигантска бяла акула.

– Делфин!

– Акула!

Двамата лежаха един до друг.

– Съжалявам, че не разполагаме с повече време – каза Инга. – Как бих искала да изляза на лов за акула.

– Може би някой друг път – отвърна Пер.

– Е, май видяхме цялото село – намеси се Фолджър. – Не остана много, само работилницата за свещи, и дъскорезницата.

Пер вдигна тежката си обувка и се помъчи да изчисти полепналата

кал.

– Ужасно място – изпъшка той. – Фолджър, направо не знам как издържате тук.

Тримата стояха мълчаливо на пристана и гледаха към струпаните на хоризонта черни облаци. Нещо се мярна далеч в морето. Фолджър присви очи.

– Рибарите се връщат – каза той.

– Знаем – отвърна Инга.

Лодките наближиха вълнолома. Чуваха се развълнуваните викове на рибарите.

– Защо дойдохте тук? – попита Фолджър.

Пер Линдфорс приятелски сложи ръка на рамото му.

– Дойдохме за да ви убием.

Фолджър се усмихна. Наистина, каква друга причина би имало?

– Разкажи ми повече за това – каза Валери.

Стояха на тясната метална платформа над басейна. В резервоара под тях, двама водолази предпазливо побутваха една петметрова синя акула. По мократа, лъскава кожа на акулата блестяха отражения от лампите.

– Запознат съм само с най-общите принципи – рече Фолджър. – Не е в моята специалност. Аз съм в отдела по картография и планиране.

– Не искам да чувам извинения – прекъсна го Валери.

– Прощавай, че не пожелах да издам една строго-секретна тайна – отвърна с подигравателен глас Фолджър. – Но голяма част от технологията идва от ония приятели горе – на орбиталните платформи. Предполагам, знаеш, че сега навсякъде работят с киборзи. И на някой просто му е хрумнало, че ще е удачно да ги използват и под водата.

– Във Военноморските сили – кимна Валери.

– Точно така. Кухите глави в министерството изглежда най-накрая са разбрали, че няма никакъв смисъл да се хвърлят луди пари за разработване на свръхмодерни морски оръжейни технологии, след като в океана има такива оръжия, еволюирали в продължение на милиони години. Единственото, от което имат нужда е сигурна система за насочване.

Валери го стисна развълнувано за рамото.

– Акулите!

– Да. Акулите, косатките, скатовете и донякъде делфините. Работим и върху още няколко възможности.

– Искам да знам как го правят.

– Основно чрез директна хирургична трансплантация. За нервните присадки се използват донякъде електронни елементи. Това ли искаше да научиш?

Тя впери поглед в акулата под тях.

– Значи, няма връщане назад?

– Най-вероятно ще използваме твоето старо тяло за да нахраним новото.

– Да ме убие, значи. Но заслужавам ли си труда?

– Не, поне от гледна точка на Протектората – отвърна Инга. – Макар че, тази възможност също не е изключена, ако не се съгласите да ни сътрудничите. Лично аз бих предпочела другата.

– ... въпросът е дали ще те спра, преди да го направиш – вятърът го блъсна в лицето и отнесе първите думи.

– Можеш ли да ме спреш? – гласът на Валери бе дрезгав, самоуверен.

Той не отговори.

– Би ли ме спрял? – тя се наведе и го целуна по шията. – Чувал ли си тази индийска поговорка: „Не можеш да властваш над жената, която обичаш“?

Той сведе глава и прошепна:

– Обичам те.

– Е, щом няма да ме убивате, да се връщам, че имам работа – рече Фолджър.

– Фолджър, кое е най-съкровено ви желание?

Той се загледа в синевата на очите ѝ.

– Не можете да ми го дадете.

– Богатство? – попита Пер. – Слава, признание? Преди войната бяхте доста известен.

– Когато си тръгнем от тук – намеси се Инга – бихме желали да дойдете с нас.

– Да напусна острова? – Фолджър ги погледна изненадано.

– Наскоро в Гуам бе разкрит Център за изследване на океанското дъно – произнесе Инга. – Предлагат ви поста директор.

– Не вярвам нито дума – поклати глава Фолджър. – Наближавам

петдесет, след войната не съм поглеждал научна работа.

– Можем да ви осигурим опреснителен курс в Университета Сан Хосе – каза Пер.

– Имаме нужда от хора като вас, за да довършим възстановяването – допълни Инга.

– Смърт или директорско място – засмя се Фолджър.

– Какви са шансовете й? – обърна се Фолджър към шефа на проекта.

– За оцеляване? Прекрасни.

– Искам да кажа – след това.

Мъжът срещу него замислено подръпна от лулата.

– Трудно ми е да отговоря. Все още нямаме достатъчно данни.

– За Бога, Дани! – извика гневно Фолджър. – Не се измъквай с празни приказки! Каж ми честно!

Шефът на проекта избягваше погледа му.

– Един не малък процент от опитните екземпляри не се върнаха за повторни изследвания. Момчетата от биологичната секция смятат, че това има връзка със соматичната памет, клетъчно възпроизвеждане на предишната, животинска индивидуалност.

– Защо не каза досега?

– Темата е секретна, Марк – шефът на проекта го погледна с неудобство. – Така наредиха отгоре...

– Дани, ако нещо стане с нея...

– Не забравяй, че тя сама пожела да се подложи на опита.

За пръв път в живота си, Фолджър удари друг човек.

– Наближават избори – каза Инга.

– Свободни?

– Разбира се – обади се Пер.

– В разумни граници – допълни Инга.

– Говори ли ви нещо името Диас-Годец? – запита го Пер.

– Не.

– Бразилски журналист.

– Аха – досети се Фолджър. – Май идва тук преди две години.

Пер кимна.

– Той е не само журналист, но заема висок пост в опозиционната партия. Министър на информацията в сянка.

– Сеньор Диас направи няколко сензационни изявления, които създадоха доста грижи на настоящето правителство.

– Струва ми се, че се досещам – прекъсна ги Фолджър. – Извадил е на бял свят някои зловещи разкрития за дейността на Морския институт на Източен Фолкленд – вероятно е станало дума за антихуманни експерименти като мозъчни трансплантации от хора на животни.

– Нещо подобно, но не с такъв благоприличен тон.

– Ясно – кимна Фолджър. – И какво искате от мен – да отрека всичко?

– Подозираме, – каза Инга – че Диас силно е преувеличил наученото от вас при онова злополучно интервю преди две години.

– Опасявам се, че не – отвърна Фолджър.

Двамата се спогледаха.

Фолджър плуваше в центъра на басейна с морска вода. В ухото му пропукваше миниатюрно микрофонче. Той се завъртя и проследи с поглед огромната бяла акула, която плуваше в кръг около него. Едното ѝ око не го изпускаше. Акулата – Фолджър просто не можеше да я нарече с името на жената, която обичаше – лениво помръдваше с опашка и от време на време бавно отваряше уста.

Тя – произнесе го с мъка – тя беше прекрасна, по някакъв свой, животински начин. Никога досега не се бе приближавал толкова до бяла акула. Плъзна възхитен поглед по стройното, мускулесто тяло. От нея лъхаше на красота... и смърт.

Фолджър включи сонекса.

– Валери – Повикване – Как се чувстваш?

След миг долетя кодираният отговор.

– Марк – Никога – По-добре – Безопасност – Сигурност.

Той продължи:

– Повикване – Щастлива?

– Да.

– Повикване – Какво ще правят с теб?

– На служба във флотата – Предстояща задача – Марианската падина.

– Кога?

– Няма – Няма – Връщане назад.

– И така – каза Пер – величие или смърт?

– Много бихме искали да приемете директорското място в изследователския център Гуам – допълни Инга.

Фолджър намери листчето сред останалите поеми, разпилени по пода на стаята на Валери.

„Всред безкрайната пустош, неосквернена, от онова, което е била, е, ще бъде.“

Фолджър се приближи към басейна. Акулата кръжеше безспирно, острата, зловеща перка пореше водата. Фолджър продължи да я следи с поглед, докато се спусна нощта.

– Ще ми дадете ли време да обмисля предложението? – запита Фолджър. – Хич не ме бива да взимам решения.

– Дванадесет часа стигат ли?

– Ще стигнат, колкото да се консултирам с „Книгата на промените“.

– Наистина ли го правите? – в очите на Инга блесна любопитно пламъче.

– Вече не. Мина ми увлечението по мистиката.

– Значи, ще очакваме решението ви утре сутринта. А сега – време е за вечеря.

– Нали няма да говорим повече за това?

– Обещавам – рече Инга.

– Твоето проклето момиче – шефът на проекта нахлу в кабинета му, целият вир вода и се насочи към барчето. – Измъкна ни се.

– Какво? – Фолджър подскочи от изненада. – Кога? Къде?

– Проклето момиче.

– Валери? – Фолджър още не можеше да повярва.

– Разби преградата към морето. Половината ни питомци избягаха. Опитавме се да я насочим обратно в канала.

– Тя добре ли е?

– Добре ли? – мъжът захлупи лицето си в ръце. – Нападна една от лодките. Докопа Кендал и Брукинг. Никога през живота си не бях виждал толкова много кръв.

– Божичко!

– И на всичко отгоре, – продължи шефът на проекта – утре й предстоеше задача.

– Каква?

– Утре ѝ предстоеше задача – повтори отчаян събеседникът му. После се залюля, подпря се на стената и въздъхна.

Едва на следващия ден, Фолджър научи отговора на въпроса си. Чрез различни потайни канали, до него достигна информацията, че готвели Валери за вивисекция.

Същата нощ Фолджър се изкачи на планината, която се издигаше в центъра на острова. Върхът беше обрулен от ветровете. Фолджър приседна на един камък и се загледа в тъмните води на Атлантика. После вдигна глава и намери Южния кръст. Заръмя.

– Е, по дяволите – Фолджър се надигна и заслиза обратно.

Фолджър взе един от институтските скутери, излезе зад носа и хвърли котва. Спусна металната решетка и се зае да нагласява водолазната екипировка. От време на време прошепваше в сонекса: „Запитване – Валери – Местонахождение.“

Не подозираше какво го чака.

– Ставайте, сеньор Фолджър – събуди го разтревоженият глас на Мария. – Видели са я.

Той се надигна и разтърка очи.

– Добре де, събудих се. Кого са видели?

– Голямата бяла акула. Онази, която погуби Мануел преди три дни. Забелязали са я в залива малко след изгрев слънце.

– Ужасен начин за започване на деня – Фолджър се прозя.

– Приготвила съм ви закуска.

Катерът беше привързан на другия край на пристана. Когато минаваше покрай голямата алуминиева лодка, от палубата го повика Инга Линдфорс.

– Добро утро, сеньор Фолджър. Вашият отговор?

– Не – рече той и отмина.

Малигнената вълна на войната най-сетне достигна до Фолклендските острови. Под заплаха бе поставено самото оцеляване на института. Много членове го напусаха, други оставаха за да се бият.

Осакатеният Фолджър беше от онези, които казаха „сбогом“.

Докато се спускаше надолу в тъмната бездна, Фолджър изведнъж осъзна че диша учестено. Отпуснал се бе да го носи течението, а той се мъчеше да подреди обърканите си мисли. Само едно тънко найлоново въже го свързваше с катера отгоре. За въжетото беше завързана телена

мрежа и мях, напоен отвътре с овча кръв за примамка.

Фолджър направи последен преглед на своя малък арсенал. За лявата ръка бе привързан подводния пистолет, който изстрелваше куршуми със специален заряд. За това, което бе останало от дясната – електрическата палка.

Нещо се размърда в периферното му зрение.

Две арогантни, самоуверени сенки изплуваха от мрака. Линдфорсо-ви носеха само маски, плавници и шнорхели. Единственото им оръжие бяха ножовете.

Фолджър пое насреща им и вдигна подводния пистолет. В отговор Пер Линдфорс се усмихна и в мрака блеснаха два реда бели зъби. Дватамата се приближиха към него с няколко силни замаха.

Фолджър направи рязък завой, насочи пистолета към Пер и натисна спусъка. Инга остана зад него. Пер блъсна дулото с ръка, миг преди да го прострелят. От сътресението пострада само Фолджър, който бе леко замаян. Като на забавена лента гледаше как към него се протяга ръката на Пер, в която блесна нож.

Инга изпищя зад него. Фолджър извърна глава.

Право към лицето му се носеше разтворена, озъбена паст. Фолджър гледаше като хипнотизиран остриите зъби. В последния миг, акулата сви рязко и се нахвърли върху Пер. Масивната челюст се затвори и изтръгна огромен къс месо от гърдите му. Акулата се преви одве и захапа повторно. Краката на Пер бавно заплуваха към повърхността, оставяйки след себе си кървава дия.

Фолджър потърси с очи Инга. Част от трупа ѝ и главата с разпилени руси коси се носеха зад разчленения корпус на мъжа.

Фолджър се извърна. Акулата затваряше кръга зад него, окото ѝ го фиксираше с хладно любопитство.

Фолджър вдигна електрическата палка пред гърдите си. Пружината на пистолета се бе скъсала при предишния изстрел.

Никой от двамата не изпускаше другия от погледа си. Нещо се мярна на корема на акулата. Стори му се, че прилича на опознавателен знак на Военноморските сили. Фолджър отчаяно зашептя в сонекса:

– Запитване – Валери – Запитване – Валери.

Акулата продължаваше да кръжи около него. Изведнъж Фолджър осъзна, че тя се движи по спирала, в чийто център е той.

– Запитване – Валери – аз съм Фолджър.

– Фолджър – дойде неочаквано отговор – Валери.

– Валери – Обичам те.

– Гладна съм – Обичам те.

Изведнъж акулата сви рязко и се насочи право към него. Огромните челюсти се разтвориха, блеснаха остри, триъгълни зъби.

Фолджър отчаяно размаха палката. Челюстите се затвориха на метър от него и акулата се плъзна встрани. Толкова близо бе, че можеше да я докосне с ръка. Сивкавото тяло се изгуби в открито море и Фолджър бавно се издигна към повърхността.

Стъпките на Мария отекнаха в пустия коридор. Фолджър захвърли книгата и се изправи насреща ѝ.

– Сеньор Фолджър, не спите ли?

– Стар съм вече – отвърна той.

– Голямата бяла акула се е върнала – Мария въздъхна.

– Така ли?

– Да. Рибарите се страхуват да излязат в открито море.

– Прави са.

– Сеньор, трябва да я убиете.

– Трябва ли? – Фолджър се усмихна. – Направи ми чай.

След като приключи със закуската, Фолджър събра набързо екипировката и излезе навън. На прага се спря.

Ставаш онова, което живееш.

Тя живееше като акула.

Фолджър пое с пълни гърди и извика на вятъра:

– Какво искаш от мен? Да издигна паметник на върха на планината ли?

– Какво, сеньор? – попита го Мария.

– Да тръгваме – двамата заслизаха надолу по пътеката. – Почакай малко – Фолджър се върна, разтвори широко вратата и я подпря с камък, та вятърът да нахлува свободно в къщата. После пое по пътя към морето.

КРАЙ

© Ед Брайънт
© Юлиан Стойнов, превод от английски

Ed Bryant
Shark

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/192>]